

LISA KLEYPAS

AUTORKA

BESTSELLEROVÉ SÉRIE

ČEKANKY

*Jezero
snů*

LISA
KLEYPAS

*Jezero
snũ*

2014

Copyright © 2012 by Lisa Kleypas
Translation © 2014 by Jana Vlčková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu DREAM LAKE,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Griffin, New York 2012,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba typem písma Minion Pro a Goudy Oldstyle: Rajka Marišinská
a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2014

ISBN 978-80-7498-002-2

Věnováno Tonii Božeové

*za to, že mě inspiruje svou silou,
optimismem a porozuměním.*

*Dodává mi odvalu vyzkoušet věci,
které pro mě vždycky byly nepředstavitelné a nevěřila jsem,
že je někdy dokážu udělat.*

S láskou L. K.

Jedna

.....

Opustit dům se pokusil několikrát, ale zkrátka to nešlo. Kdykoliv se přiblížil ke dveřím anebo se opřel o okno, rozplynul se jako mlha. Obával se, že jednou přijde den, kdy se mu nepodaří znovu zhmotnit. Je v pasti. Napadlo ho, jestli to není trest za některý z hříchů minulosti, na který si nepamatuje. A pokud ano..., jak dlouho potrvá?

Viktoriánský dům na konci Duhové ulice shlíží na okrouhlé pobřeží pod sebou. Zvenčí ho nahloval agresivní mořský vzduch, zevnitř zástup lhostejných nájemníků. Původní podlahy z tvrdého dřeva zakryly koberce, místnosti byly přepaženy stěnami z překližky. Dřevěné lišty zmizely pod několika vrstvami laciného náteru.

Z oken mohl sledovat mořské ptáky – písíky, vodouše, kulíky a kolihy –, jak se brodí v naplaveninách přinesených přílivem a pátrají po potravě. V noci zíral na hvězdy a měsíc zastřený mraky. Občas na obzoru zahlédl tančit polární zář.

Lisa Kleypas

Nebyl si jistý, jak dlouho v domě vězí. Bez tlukotu srdce, který by odměřoval čas, se stal zajatcem věčnosti. Jednoho dne se zde zkrátka octl. Beze jména. Bez fyzické podoby. Netušil, co je zač. Nevěděl, kdy zemřel a proč. Ale několik matných vzpomínek si přece jenom vybavoval. Určitou část života zřejmě strávil na ostrově San Juan. Mohl být lodníkem nebo rybářem. Když se podíval na False Bay, uměl si představit moře rozprostírající se za ním.

Dále si vybavoval spoustu písní, všechny sloky a verše, dokonce i přede hry. Když už nemohl vydržet všudypřítomné ticho, sám si zpíval a bloumal prázdnými pokoji.

Toužil po kontaktu s jakýmkoliv živým tvorem. Jenže si ho nevšímal ani hmyz běžající po podlaze. Kéž by něco věděl! Pamatoval si na lidi, které kdysi znal. Ale tyto vzpomínky pro něho budou tabu až do onoho tajemného dne, kdy se konečně odhalí jeho osud.

Jednoho rána se dočkal návštěvy.

Vzrušeně sledoval přijíždějící auto, které svými pneumatikami drtilo plevel prorůstající šterkem. Zastavilo a vystoupili z něj dva lidé – mladý muž s tmavými vlasy a postarší žena v džínách, sandálech a růžovém saku.

„...nemohla jsem uvěřit, že mi to odkázali,“ drmolila. „Bratranec tuhle ruinu koupil v sedmdesátých letech s tím, že ji opraví a výhodně prodá. Nikdy se do toho nepustil. Hodnotu má jenom přílehlý pozemek. Barabiznu bude nejlepší strhnout.“

Jezero snů

„Znáte aspoň přibližnou cenu?“ ptal se muž.

„Té parcely?“

„Ne, kolik by stála rekonstrukce domu.“

„Ježíši, ne! Má poškozenou konstrukci. Musel by se celý postavit znovu.“

Muž fascinovaně zíral na vilu. „Rád bych se podíval dovnitř.“

Žena se zamračila a nakrčila čelo. „Ale Same... To je riskantní.“

„Dám si pozor.“

„Nechci vás mít na svědomí. Mohl byste se propadnout podlahou anebo na vás spadne trám. A to nemluvím o všelijaké havěti...“

„Nic se mi nestane,“ chlácholil ji. „Dejte mi pět minut. Jenom se tam rychle porozhlédnu.“

„Fakt bych vás neměla pouštět dovnitř.“

Sam jí věnoval neodolatelný úsměv. „Ale pustíte mě tam, protože zkrátka nemůžete jinak.“

Snažila se tvářit vážně, ale nedokázala potlačit úsměv.

Taky jsem býval takový, pomyslel si užasle duch. Z hlubin se vynořila prchavá vzpomínka na flirtování a dlouhé večery trávené na přední verandě. Uměl okouzlit ženy, mladé i staré, dokázal je rozesmát. Líbal děvčata se sladkým dechem vonícím po čaji, laskal jejich šíje a ramena poprášená voňavým pudrem.

Urostlý mladý muž zamířil na verandu, a když dveře odmítly povolit, opřel se do nich ramenem. Sotva vstoupil

Lisa Kleypas

do haly, zpozorněl, jako by se bál, že na něho něco skočí. S každým krokem vířil víc prachu. Drobná zrnka se vzesla do vzduchu, zašimrala ho v nose a přinutila kýchnout.

Typický lidský projev. Duch úplně zapomněl, že něco takového existuje.

Sam bloudil pohledem po zchátralých stěnách. Navzdory šeru bylo vidět, že má jasně modré oči lemované vráskami smíchu. Nedalo se o něm říct, že je hezký, ale rozhodně sympaták. Tmavé opálení prozrazovalo, že se často pohybuje venku. Stačilo se na něho jen podívat a duch si málem vzpomněl, jak chutná dotek slunečních paprsků.

Žena se přikradla k vchodovým dveřím a nakoukla do chodby. Vlasy ozářené sluncem se proměnily ve svatozář. Přidržela se futer. „Uvnitř je taková tma... Fakt si nemyslím...”

„Budu potřebovat víc než pět minut,“ hlásil Sam. Vytáhl malou baterku a rozsvítil ji. „Co kdybyste si zajela na kávu a vrátila se... tak... no... za půl hodiny?“

„A nechala vás tu samotného?“

„Nic tu nezničím.“

Žena se ušklíbla. „O *dům* se nebojím, Same.“

„Mám u sebe mobil,“ prohlásil a poplácal zadní kapsu u kalhot. „Kdyby nastal problém, zavolám.“ Vrásky smíchu se prohloubily. „Můžete mě přijet zachránit.“

Dramaticky si povzdechla. „Co si myslíte, že v téhle barabizně najdete?“

Jezero snů

Mladý muž se zaujatě rozhlížel kolem sebe. „Možná domov.“

„Tohle místo kdysi domov byl,“ poznamenala žena, „ale nedokážu si přestavit, že by to tak mohlo být znovu.“

Duchovi se ulevilo, když odešla.

Sam se nechal vést světlem baterky a pozorně zkoumal vnitřek domu. Přecházel z jedné místnosti do druhé a duch za ním. Krbové římsy a polámaný starý nábytek pokrývala vrstva prachu.

Všiml si potřhaného koberce přitlučeného hřebíky. Sklonil se, oderval ho o kousek víc a posvítíl si na podlahu pod ním. „Mahagon?“ zamumlal, když zkoumal tmavý lepkavý povrch. „Dub?“

Černý ořech, pomyslel si duch, který mu nakukoval přes rameno. Další objev. Vyzná se v podlahách. Ví, jak je brousit a mořit.

Přesunuli se do kuchyně s výklenkem pro masivní železný sporák a několika rozbitými kachlíky na stěnách. Sam si posvítíl na vysoký trámový strop a nakřivo visící skříňky. Uviděl opuštěné ptačí hnízdo a staré stříkance trusu pod ním. Zavrtěl hlavou. „Musel jsem se zbláznit,“ zašeptal.

Vyšel z kuchyně a zamířil ke schodišti. Nakrátko se zastavil, aby palcem ozkoušel zábradlí. Pod nánosem špíny se objevilo poškrábané dřevo. Dával si pozor, kam šlape, protože některé schody byly prohnílé. Vystoupal do patra.

Lisa Kleypas

Občas se ušklíbl a vydechl, jako by k němu zavanul nepřijemný puch. „Ta ženská má pravdu,“ konstatoval smutně. „Tohle místo je vážně na buldozer.“

Duchovi tím způsobil starosti. Co by se s ním stalo, kdyby někdo vilu srovnal se zemí? Třeba by nadobro zmizel. Přece tu neuvízl proto, aby ho někdo jen tak zlikvidoval? Opatrně kolem Sama kroužil a pozorně ho sledoval. Rád by s ním navázal hovor, ale bál se, aby odtud mladý muž neutekl s řevem.

Vtom Sam prošel skrze něj a zastavil se u okna shlížejícího na příjezdovou cestu. Na skle se usadil letitý prach a tlumil denní světlo. Sam si povzdechl. „Čekáš už dlouho, že?“ zeptal se tiše.

Duch sebou polekaně trhl, ale hned si uvědomil, že Sam rozmlouvá s domem. „Vsadím se, že před takovými sto lety z tebe každému přecházel zrak. Byla by ostuda nedat ti šanci. Ale bude se do tebe muset hodně investovat. Jak to tak vypadá, přišel bych o všechny úspory na založení vinice. Sakra... Já ti nevím...“

Sam přecházel z jedné místnosti do druhé a neviditelný společník se mu coural v patách. Cítil, že náklonnost toho člověka ke zchátralému domu pomalu narůstá. Že si přeje vrátit mu původní lesk a noblesu. „Jenže do toho se pustí jenom idealista nebo cvok,“ přemítal nahlas Sam a duch s ním musel souhlasit.

Venku zatroubilo auto a Sam pospíchal před dům. Duch chtěl jít s ním, ale zadržela ho neviditelná síla jako

Jezero snů

vždycky, když se pokusil o únik. Rozbitým oknem sledoval, jak Sam otevřel dvířka spolujezdce.

Naposled se podíval na zchátralou stavbu, jejíž ubohost zmírňovaly jen trsy ostřice a keře kolem. A modré vody zálivu třpytící se v dáli.

Sam krátce kývl bradou, jako by se právě rozhodl.

A duch udělal další objev – je schopen věřit, že existuje nějaká naděje.

.....

Dřív než Sam projevil o nemovitost vážný zájem, přivedl si s sebou přibližně stejně starého muže, tedy něco kolem třicítky, aby se na dům podíval. Možná trochu mladšího. Měl chladný pohled cynika, který se k jeho věku vůbec nehodil. Jmenoval se Alex.

Vypadali jako bratři. Oba byli tmavovlasí, měli široké rty a vysokou postavu. Ale zatímco Samovy oči barvou připomínaly tropické moře, ty Alexovy ledovec. Alex působil lhostejně a jeho tvář neměla žádný výraz, až na hluboké vrásky kolem úst. Na rozdíl od Sama dostal do vínku dokonalý obličej s pravidelnými rysy a bylo na něm vidět, že o sebe kdysi pečoval a dával si záležet na oblečení i bezvadném účesu.

Ruce zhrublé prací se k němu ani trochu nehodily. Duch už takové ruce kdysi viděl. Že by svoje? Podíval se do míst, kde by měl mít tělo, ale nic tam nebylo. Kéž by

Lisa Kleypas

měl nějaký tvar, nějakou formu. A hlas. Co tu dělá, když se může jenom dívat, nesmí mluvit a nemůže nic ovlivnit? Jaký má smysl, že tu je?

Během několika minut si duch všiml, že se Alex dokonale vyzná ve stavebnictví. Obcházel dům, komentoval praskliny ve stěnách a trámech a neušly mu ani prohnilé sloupy na verandě. Uvnitř neomylně zamířil k místům, která by mu duch sám ukázal, aby ho upozornil na žalostný stav celé vily. Podlahy byly křivé, dveře se nedaly dovřít, plíseň se objevovala tam, kde prosakovala voda z potrubí.

„Podle stavebního znalce se dům dá opravit,“ poznamenal Sam.

„Kdo ti to řekl?“ Alex se sklonil, aby si prohlédl polorozpadlý krb a drolící se komín.

„Ben Rawley.“ Když Sam uviděl, jak se bratr tváří, začal se ošívát. „Vím, že je už starý...”

„Ten dědek je vykopávka.“

„...ale v oboru se vyzná. Prohlédl vilu úplně zadarmo, bylo to od něho fajn.“

„Já bych na jeho slovo nesázel. Tohle je práce pro zkušeného inženýra.“ Alex pečlivě vyslovil každou slabiku, přesto zněl jeho hlas nepříjemně a monotónně. „Jediné plus vidím v tom, že když máš na pozemku takovou ruinu, nemůže si za něj prodávající účtovat tolik jako za volnou plochu. Mohl bys trvat na snížení ceny vzhledem k tomu, že budeš muset tuhle barabiznu zbourat a nechat odvézt suť.“

Jeho prohlášení ducha rozčílilo. Zbourat tenhle dům?

Jezero snů

Vždyť to může být jeho konec. Co když se jednou provždy rozplyne?

„Nic se bourat nebude,“ prohlásil Sam. „Chci vilu zachránit.“

„V tom případě hodně štěstí.“

„No jo.“ Sam si prohrábl tmavé vlasy, až mu trčely jako hřebíky. Hlasitě si povzdechl. „Zdejší půda se bezvadně hodí k založení vinice. Víím, že bych se s tím měl spokojit a považovat se za šťastného, ale tahle vila... Má něco do sebe. Jenom...“ Zavrtěl hlavou. Bylo na něm vidět odhodlání, ale taky rozčilení a rozpaky.

Duch i Sam čekali, že se tomu Alex vysměje. Jenže ten místo toho prošel obývánkem a postavil se k oknu zatlučenému deskou. Zatáhl za starou dřevotřísku a ta hned povolila. Jen malinko zaskřípala na protest. Spolu s čerstvým vzduchem do místnosti proniklo sluneční světlo a v něm zavířila zlatavá smítka prachu.

„O ztracených případech taky něco víím,“ prohlásil kysele Alex. „A to nemluvím o viktoriánských domech.“

„Fakticky?“

„Jasně. Náročné na údržbu, velké tepelné ztráty, toxické materiály... Jak by tohle mohl člověk nemilovat?“

Sam se usmál. „Kdybys byl na mém místě, co bys udělal?“

„Rozběhl bych se odtud opačným směrem, co by mi nohy stačily. Ale protože zřejmě chceš tohle místo koupit, radím ti, abys zapomněl na obyčejnou hypotéku. Po-

Lisa Kleypas

třebuješ mít za zády solventního investora. Jinak tě úroky a daně zničí.“

„Nevíš o někom?“

„Možná jo. Ale dřív než začneme o něčem jednat, podívej se na to reálně. Opravy tě budou stát nejmíň dvě stě padesát tisíc. A nemysli si, že ti budu dodávat materiál a práci dělat zadarmo. Mám velké plány s tou parcelou u Jezera snů, takže nebudu vědět, kam samou radostí dřív skočit.“

„Věř mi, Ale, že jsem s tvou pomocí nikdy nepočítal, ani jsem od tebe nic nechtěl,“ prohlásil suše Sam. „Na to tě až moc dobře znám.“

Ve vzduchu se vznášelo napětí. Bratři se měli rádi, a zároveň jako by spolu soupeřili, tak jak to často bývá u sourozenců z nefunkčních rodin. Ducha zaskočil neznámý pocit, ze kterého mrazilo. Kdyby měl tělo, určitě by se otrásl. Takové zoufalství, jaké bylo cítit z Alexe Nolana, nikdy nezažil, přestože nekonečná léta své podivné existence trávil úplně sám.

Kousek od něho poodstoupil, ale před nepříjemným pocitem nebylo úniku. „Takhle mizerně ti je?“ zeptal se hubeného muže. Upřímně ho litoval. Udivilo ho, že se oslovený letmo podíval přes rameno jeho směrem. „Slyšíš mě?“ pokračoval duch a Alexe obešel. „Slyšíš můj hlas?“

Alex neodpověděl, jen krátce zavrtěl hlavou, jako by se probíral ze zamyšlení. „Pošlu ti sem nějakého odborníka,“

Jezero snů

povzdechl si nakonec. „Grátis. Tahle barabizna tě beztak vyjde draho. Podle mě nemáš ponětí, do čeho se pouštíš.“

.....

Než se duch setkal s Alexem podruhé, uplynuly dva roky. Během té doby se Sam stal jakýmsi kukátkem, pomocí kterého duch pozoroval okolní svět. I když pořád nebyl schopný vilu opustit, za Samem přicházeli přátelé, dělníci z vinice a spousta různých řemeslníků.

Aspoň jedenkrát do měsíce se objevil Samův starší bratr Mark a přes víkend mu pomáhal. Jednou srovnali křivou podlahu, jindy zrenovovali starobylou vanu na lvích tlapách. Po celou dobu do sebe dobromyslně ryli a špičkovali se. Tyhle návštěvy ducha ohromně bavily.

Stále častěji se rozpomínal na události ze svého života. Vzpomínky skládal k sobě jako poztrácené korálky. Vzpomněl si, že míval rád velké jazzové kapely, komiksové hrdiny a letadla. Rád poslouchal rádio. Sice nic z toho nedávalo jako celek moc velký smysl, ale to určitě časem přijde.

Mark Nolan byl spolehlivý a se všemi dobře vycházel. Duch by s ním rád kamarádil, kdyby to šlo. Mark vlastnil pražírnu kávy, a tak při každé návštěvě tento nápoj osobně připravil. Dokázal vypít plnou konvici. Zatímco pečlivě odměřoval zrna, která umele, duch vzpomínal na osvěžující chuť kávy. Stačilo přidat trochu hnědého cukru a smetany a proměnila se v tekutý samet.

Lisa Kleypas

Z rozhovorů obou sourozenců vyplývalo, že jejich rodiče byli alkoholici. Jizvy, které zanechali na duši svých dětí – tři synů a dcery jménem Victoria –, byly neviditelné, zato hluboké. Otec s matkou jsou sice dávno po smrti, ale sourozenci se spolu moc nestýkají, jako by si nechtěli připomínat společnou minulost.

Ironií osudu to byl právě odměřený Alex, kdo se jako jediný z nich oženil. Spolu se svou manželkou Darcy bydlel v nedalekém Roche Harboru. Victoria se stala svobodnou matkou a usadila se v Seattlu. Sam a Mark byli pevně rozhodnutí zůstat starými mládenci. Sam byl skálopevně přesvědčený, že žádná ženská nestojí za to, aby se kvůli ní usadil. Když se mu zdálo, že vztah, který právě prožívá, začíná být příliš vážný, nemilosrdně ho ukončil a nikdy se za ním neohlédl.

Jednou se Markovi svěřil, že se rozešel se ženou, která chtěla jejich známost posunout na vyšší level. „Co je to vyšší level?“ zeptal se tehdy Mark.

„Sám nevím. Radši jsem se s ní rozloučil dřív, než jsem dostal šanci to zjistit.“ Seděli na přední verandě a odstraňovali starý nátěr ze starobylých sloupků, ze kterých chtěli vpředu vyrobiť zábradlí. „Jsem totiž jednoúrovňovej chlap,“ pokračoval Sam. „Sex, sem tam nějaká večeře, popřípadě neosobní dárek, ale žádné řeči o společné budoucnosti. Nikdy. Ani nevíš, jak se mi ulevilo, že to skončilo. Je to super ženská, ale všechen ten citový salát bych nestrávil.“

„Co je to citový salát?“ chechtal se Mark.

Jezero snů

„Však víš, čeho jsou ženské schopné. Bulí, protože mají radost. Nebo jsou smutné a zároveň se vztekají. Nechápu, jak může někdo prožívat víc pocitů najednou. Je to stejné, jako by ses snažil sledovat několik programů naráz.“

„Všiml jsem si, že taky prožíváš víc pocitů najednou.“

„Kdy?“

„Na Alexově svatbě. Když ti dva skládali svatební slib, usmíval ses skrz slzy.“

„Aha. Protože jsem si vzpomněl na jednu scénu z *Přeletu nad kukaččím hnízdem*. Tu, jak Jack Nicholson podstoupil lobotomii a jeho kamarád ho ze soucitu udusil polštářem.“

„A víš, že by mi to v případě Alexe ani nevadilo? Mockrát mě to napadlo taky.“

Sam se ušklíbl, ale sranda ho rychle přešla a pokračoval: „Někdo by ho měl z toho srabu vytáhnout. Ta Darcy je fakt dáreček. Pamatuješ, jak při hostině mluvila o Alexovi jako o svém prvním manželovi?“

„Ale on *je* její první manžel.“

„No jo, ale nepřijde ti, že tím naznačuje, že bude nějaký druhý? Darcy bere muže jako auta – je připravená jednoho okamžitě vyměnit za atraktivnější model. Ale neleze mi do hlavy, že Alex o tom věděl, a stejně si ji vzal. Přece když už se musíš mermomocí oženit, tak si vybereš někoho solidního!“

„Vždyť není tak špatná.“

„Tak proč mám vždycky pocit, že na mě něco hraje?“

Lisa Kleypas

„Darcy není můj typ,“ prohlásil Mark, „ale spousta chlapů by ji označila za sexy kočku.“

„Ale proč si ji kvůli tomu hned brát, že?“

„Same, existuje podle tebe *nějaký* fakt dobrý důvod, proč se ženit?“

Bratr zavrtěl hlavou. „To bych se radši pořádně řízl.“

„Když vidím, jak držíš tu pilu, tak se možná brzo dočkáš,“ prorokoval potměšile Mark.

.....

O několik dní později se Alex nečekaně objevil ve vile. Od té doby, co ho duch neviděl, tento vyzábělý muž ještě víc zhubl. Lícni kosti nezdravě trčely z obličejce a oči barvy ledu rámovaly tmavé kruhy.

„Darcy požádala o rozvod,“ spustil bez úvodu, sotva ho Sam pozval dál.

Bratr se na něho znepokojeně podíval. „Proč?“

„To nevím.“

„Copak ti to neřekla?“

„Já se neptal.“

Sam vytřeštil oči. „Sakra, Ale! Tebe nezajímá, proč tě tvá žena opouští?“

„Ani ne.“

„Nemyslíš, že právě tvůj nezáměr může být ten problém?“ zeptal se suše. „Třeba potřebuje manžela, kterému není úplně ukradená.“

Jezero snů

„Jeden z důvodů, proč se mi Darcy líbila, byl ten, že nebyla zvyklá patlat se v citečkách.“ Alex vrazil ruce hluboko do kapes a odklátil se do obýváku. Zaujala ho dřevěná futra, která Sam přitloukal na místo. „Chceš to dřevo rozštípat? Díry si musíš napřed předvrtat.“

Sam se na něho zahleděl. „Hele, nechceš mi s tím náhodou pomoci?“

„Jasně.“ Alex přistoupil k ponku postavenému uprostřed místnosti a vzal do ruky vrtačku. Přesvědčil se, jestli bratr vybral vhodný vrták a správně ho upnul, a zkusmo vrtačku spustil. Ozval se protivný skřípavý zvuk.

„Ložiska jsou zadřená,“ zamumlal omluvně Sam. „Chtěl jsem je promáznout, ale nebyl čas.“

„Radši je rovnou vyměň. Bude to lepší. Pak se o to postarám. Naštěstí mám v autě svoji vrtačku. Profi provedení, dvě rychlosti a brzda.“

„Super.“

S Alexovým rozvodem se vypořádali, jak mají chlapi ve zvyku. Vůbec o něm nemluvili a mlčky se pustili do práce. Alex postupoval jako profík, všechno pečlivě měřil a kontroloval.

Duchovi se jeho přístup líbil. Poctivou truhlařinu měl rád. Oceňoval, jak dřevěná futra přesně sedí. I když Sam podával na amatéra slušný výkon, nevyhnul se chybám a nedostatkům, které bylo třeba opravit. Zato Alex přesně věděl, co dělá, a bylo to vidět.

„Já zírám,“ prohlásil obdivně Sam. „Hele, asi budeš

Lisa Kleypas

muset udělat i ty druhý dveře, protože já to tak jako ty nedám, i kdybych se zbláznil.“

„Není problém.“

Nato Sam odešel na vinici, aby se poradil s dělníky, kteří pilně prořezávali a tvarovali vinnou révu. Alex pokračoval v práci. Duch se poflakoval po místnosti a v přestávkách mezi údery kladivem a vrčením elektrické pily si zpíval.

Když Alex vyplnil otvory po hřebících kytlem a utěsnil spáry kolem futer, začal si sotva slyšitelně pobrukovat cosi, z čeho se postupně vyklubala melodie, kterou si prozpěvoval duch.

Alex musel nějakým způsobem vycítit jeho přítomnost.

Duch ho nespouštěl z očí a pokračoval ve zpěvu.

Alex odložil kytovací pistoli a zůstal klečet. Opřel si dlaně o stehna a dál si nepřítomně broukal.

Duch se odmlčel a přistoupil blíž. „Alexi,“ oslovil zkusmo muže. Když se nedočkal odpovědi, netrpělivě vyštěkl: „*Tady jsem!*“

Alex zamrkal jako člověk, který vystoupí ze tmy na denní světlo. Podíval se přímo na ducha a jeho oči vypadaly jako dva kusy ledu.

„Ty mě vidíš?“ divil se duch.

Alex v mžiku ucouvl a skončil na zadku. Hned však popadl kladivo, které měl položené u ruky. Napřáhl se, jako by chtěl ducha praštit, a zavrčel: „Kdo sakra jsi?“